

Исидора Секулић

„Живот је кратак, али траг од живота може дуго трајати“

Исидора Секулић

Исидора Секулић рођена је **16. фебруара 1877.** у бачком селу Мошорин код Титела. Била је књижевница, есејиста, преводилац и критичар. У историји ће остати уписана као прва жена члан Српске академије наука и уметности.

Детињство је провела у Земуну, Руми и Новом Саду. Школовала се у Новом Саду, Сомбору и Будимпешти, где је студирала математику и природне науке. Докторирала је 1922. године у Берлину. Говорила је седам језика и много путовала. Посетила је Енглеску, Француску, Немачку, Италију и Норвешку, где је налазила свој мир и уживала у шумама и фјордовима, што је остало забележено у њеном путопису "Писма из Норвешке". Ту је упознала лекара Емила Стремицког, за кога се и удала, али је он исте те године и преминуо. Сви њени губици су толико дубоко утицали на њу да се затворила и тешко стварала блиске односе. Њено прво дело **„Сапутници“**, наишло је на негативну критику и осуду књижевних критичара. Ипак, наставила је свој рад у тишини и самоћи. У својим делима бавила се стањем човека, његовим размишљањима и мотивима постојања. То је било веома иновативно у српској књижевности од тада. Исидора никако није оклевала да своје женске ликове употпуни храброшћу, поносом и одлучношћу.

За собом је оставила књижевно умеће у делима: **„Ђакон Богородичине цркве“**, **„Хроника паланачког гробља“** **„Мир и немир“**. Њено истакнуто родољубље нарочито је изражено у књизи **„Записи о моме народу“**, док су дела **„Аналитички тренуци и теме“**, **„Говор и језик, културна смотра народа“** врхунац њеног есејистичког и критичког стваралаштва.

Преминула је у Београду 5. априла 1958. године у 82. години живота и сахрањена по сопственој жељи на Топчидерском гробљу у Београду.